

er Afgang for den Enkelte. For Beboernes Bekommende tror jeg, at dette er et Hensyn, som gjør sig saa stærkt gjældende i den Kommune, hvor jeg lever, at det allerede af den Grund maa anses for en ikke ønskelig Foranstaltning. — Frederiksberg Kommune vilde spare den Løn, som den hidtil har givet til Lægdsmanden. Denne er jo imidlertid, som fremhævet, ikke betydelig, og naar man har henvendt sig til Ministeriet om Tilskud, saa er det kun, fordi man har fundet, at det ikke var billigt, at Frederiksberg udrede Udgiften, men ivoirigt vil man jo ingenlunde blive helt fri for Udgifter i denne Anledning. Efter hvad der er mig bekendt, besørger jo nemlig Udskrivningsvæsenets Kontor i Kjøbenhavn ikke selv Tilsigelserne til de Bærnepligtige, men disse besørges gennem Politiet, hvormod Lægdsmanden i Frederiksberg hidtil selv har besørget alle Tilsigelserne. Den foreslaede Forandring vil altsaa medføre, at Udskrivningschefen i Kjøbenhavn bliver nødsaget til med alle disse Tilsigelser — og dem findes der en overordentlig stor Mængde af — at henvende sig til Politimesteren paa Frederiksberg, som da igjen maa give Ordre til Politibetjentene. Det vil altsaa ikke alene paabyrde Politimesteren i Frederiksberg, som jo allerede er stærkt bebyrdet, et forøget Arbejde, men det vil ogsaa nødvendiggjøre, at han faar forøget Hjælp til at udføre disse Forretninger. Der er derfor Tvivl om, hvorvidt Kommunen i Økonomisk Retning vil vinde det Mindste ved denne Foranstaltning. Og endelig tror jeg, at det vil medføre forøget Udgift for Statskassen, thi jeg kan ikke se rettere, end at Udskrivningschefen i Kjøbenhavn maa have forøget Kontorhold, naar denne Lov gennemføres. Loven vilde altsaa ikke virke heldig for Beboerne, ikke være til Økonomisk Fordel for Frederiksberg Kommune, samt medføre forøgede Udgifter for Staten. Det er disse Betæneligheder, som jeg har ved den Affattelse, Loven for Dieblisset har. Jeg tør Dieblisset ikke paastaa, at den ikke kan affattes paa en saadan Maade, at baade Beboernes Krav, Kommunens Ønsker og Statskassens Lær vil kunne blive varetagne; men det vil da vistnok være nødvendigt, at der bliver indhentet saadanne Oplysninger fra de lokale Autoriteters Side, som for Dieblisset ikke foreligger, da de ikke have haft Leilighed til at erklære sig over Sagen. Jeg skal henstille til den høitærede Minister, om han finder Anledning til at indhente saadanne Oplysninger. Selve Loven er jo ikke af nogen Bigtighed hveksen med Hensyn til sin Virkning eller sit Indhold; men naar vi give Lov, saa er det jo dog ønskeligt, at vi derved opnaa virkelige Forbedringer, og at de ikke blive saaledes, at vi maa sige, at vi ligesaa gjerne ville være fri for dem.

Justitsministeren (Melleman): Det, som dette Lovforslag gaar ud paa, er egentlig

kun at bortrydde den Hindring for en Ordning af Forholdet, som ligger i, at Bærnepligtsloven udtryffeligt udtaler, at Lægdsvæsenet i Kjøbenhavn — og altsaa kun i Kjøbenhavn — er henlagt under Chefen for 1ste Udskrivningskreds. Men for Resten staar der bagved denne Lov som Noget, der ikke finder Plads i den, men paa Finantsloven, hele det pekuniære Spørgsmaal, som ikke i og for sig er afgjort ved denne Lov. Det er jo indlysende, at Udgifter maa foranlediges ved denne Sag, hvordan man end bærer sig ad, men Grunden til, at jeg har tænkt mig det naturligt at lægge det ind under Kjøbenhavn, er for det Første, fordi jeg ikke har tænkt, at det vilde være let gennemførligt her paa Rigsdagen at faae noget saa Exceptionelt sat igennem som et Pengebidrag til en Kommune til Lægdsforretningers Udførelse. Her i Kjøbenhavn er det nu engang lagt ind under Chefen for 1ste Udskrivningskreds, det er en Ordning, som har eksisteret i en lang Række Aar, som man har vænnet sig til, og som Ingen har gjort Indsigelse imod. Men at begynde paa at give andre Kommuner Pengebidrag af Statskassen til Bestyrelse af deres Lægdsvæsen, har jeg antaget for at være et Præcedens, man neppe vilde kunne føre igennem. Derfor har jeg ment, at, naar der skulde bødes paa de tilstedeværende Ulemper, er det den naturlige Vej — en Vej, hvorved der ikke skabes noget farligt Præcedens — at man inddrager Lægdsvæsenet i Frederiksberg under Chefen for første Udskrivningskreds, Noget, som ogsaa anbefaler sig derved, at Kjøbenhavn og Frederiksberg jo i den Grad løbe ud i Et, at der er mange Steder, hvor Folk, der bo paa den ene Side af Gaden, høre til Kjøbenhavn, og Folk, der bo paa den anden Side af Gaden, høre til Frederiksberg, og mangfoldige Steder, hvor mange af Beboerne knapt selv vide, om de bo i den ene eller den anden Kommune. Hvad det angaar, at de Bærnepligtige paa Frederiksberg vilde have noget længere at gaa til Udskrivningschefens Kontor for at berigtige disse Forretninger end Andre, kan man jo dertil kun sige, at dette er noget rent tilfældigt, naar man er Medlem af saa stor en Kommune. Der er jo Mange, som bo paa Staden Kjøbenhavns Grund, og som, naar de skulle til Udskrivningschefens Kontor, ville have lige saa langt at gaa som de, der bo paa Frederiksberg. Naar f. Ex. Udskrivningschefen har sit Kontor i Stormgade, saa ville jo Folk, som bo i Rosenvænget, eller paa Østerbro, naar de skulle til ham, have lige saa langt at gaa som Folk, der bo i Frederiksberg Kommune. Jeg tror derfor ikke, at dette godt kan være anderledes. Med Hensyn til Udgiftsspørgsmaalet er det en ganske anden Sag. Det er et Spørgsmaal, om det kan lykkes at faae bevilget saa Meget til de forøgede Kontorudgifter, som vilde blive en Følge af denne Ordning, at f. Ex. Udskrivningschefen kan holde